

“De indfødte viste os usædvanlig hjælpsomhed” (Ap.G.28,2).

Tohundrede og seksoghalvfjerds skibbrudne nåede til en ø i Middelhavet efter at have drevet omkring i to uger. De var gennemblødte, udmattede og dødsens bange. De havde erfaret afmagten over for naturens kræfter og de havde set døden i øjnene. Iblandt dem var en fange undervejs til Rom for at blive dømt af kejseren.

Denne beretning stammer ikke fra dagens nyheder, men er apostlen Paulus' historie. Han blev bragt til Rom for at afgive vidnesbyrd som martyr og derved nå højdepunktet af sin mission som Evangeliets forkynder.

Til trods for sit fangenskab, og ved hjælp af sin aldrig svigtende tro på Guds forsyn, lykkedes det ham at støtte sine skæbnefæller i skibbruddet da deres skib forliste ved Maltas kyster.

De indfødte gik dem i møde og tændte et stort bål, så de kunne komme sig. I løbet af vinteren sørgede de for dem i tre måneder, hvorefter de gav dem alt hvad de behøvede for sikkert at kunne rejse videre.

“De indfødte viste os usædvanlig hjælpsomhed”

Paulus og de andre overlevende fra skibbruddet oplevede lokalbefolkningens varme, konkrete gæstfrihed. De havde endnu ikke fået forkyndt evangeliets lys.

Deres måde at byde velkommen på er ikke hurtig og upersonlig. Nej, de gør alt hvad de kan for at komme gæsterne imøde uden kulturelle, religiøse eller sociale fordomme - og dette kræver den enkeltes og hele fællesskabets engagement.

Ethvert menneske er i stand til at tage imod den anden. Det ligger i generne fordi Gud, vores barmhjertige Fader, har præget sit billede i alle, også selvom man ikke kender den kristne tro eller den er trådt i baggrunden. Dette er en lov, der er indskrevet i menneskets hjerte og som oplyses og styrkes af Guds Ord, fra Abraham (1. Mos. 18, 1-16) og til Jesu overraskende budskab: “Jeg var fremmed og I tog imod mig” (Mat. 25, 35).

Herren selv giver os sin nådes styrke, så vores svage vilje kan nå den kristne kærligheds fylde.

Med denne erfaring lærer Paulus os at have tillid til Guds forsyn, til hans indgriben, og til at kunne genkende og sætte pris på den godhed og konkrete kærlighed vi får gennem alle vi møder.

“De indfødte viste os usædvanlig hjælpsomhed”

Kristne fra forskellige kirkesamfund i Malta foreslår denne tekst fra Apostlenes Gerninger, som motto for den Økumeniske Bedeuge for kristen enhed i 2020, som bliver afholdt fra den 18. til den 25. januar (på den sydlige halvkugle afholdes den mellem Kristi himmelfart og Pinse).

Disse menigheder i Malta støtter i fællesskab forskellige hjælpeprojekter rettet mod fattige og migranter, såsom uddeling af mad, tøj og legetøj, samt undervisning i engelsk som hjælp til social integration. De ønsker både at styrke modtagelsen af migranterne og at øge kontakten de forskellige kirkesamfund imellem, for på denne måde at give vidnesbyrd om én eneste tro.

Og hvad med os? Hvordan kan vi give et vidnesbyrd om Guds kærlighed til vore medmennesker? Hvordan kan vi bidrage til at familierne lever i større sammenhold, til at vore byer bliver mere solidariske, vore fællesskaber mere menneskelige og varme?

Chiara Lubich giver os følgende råd:

“Jesus har vist os at det at elske betyder at tage imod den anden som han eller hun er, på samme måde som han har taget imod hver og en af os. At tage imod den anden med vedkommendes personlighed, ideer, fejl, måde at 'være anderledes' på. At gøre plads i os til den anden ved at at rydde forbehold, kritik og spontan afvisning ud af vort hjerte.

Vi kan ikke vise Gud en større ære end når vi gør vores yderste for at acceptere vor næste sådan som han eller hun er. Det er sådan vi danner basis for et broderligt fællesskab. Intet giver Gud større glæde end sandt sammenhold blandt menneskene. Dette sammenhold bringer Jesus midt iblandt os - og hans nærvær ændrer alt. Lad os derfor nærme os ethvert medmenneske med dette ønske om at tage imod den anden af hele ens hjerte og med ønsket om at etablere, før eller siden, en gensidig kærlighed.”

Letizia Magri